

Prima instanță: Judecătoria Strășeni, sediul central (jud. S. Slobodzean)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Pahopol, A. Malîi, O. Cojocaru)

ÎNCHEIERE

15 iunie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Maria Ghervas
Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către
Întreprinderea Cooperatistă de Colectare, Producție și Comerț „Colprodcoop”,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Victor Harcenco
împotriva Întreprinderii Cooperatiste de Colectare, Producție și Comerț „Colprodcoop”
cu privire la încasarea restanței salariale, compensației pentru fiecare zi de întârziere de
plată, repararea prejudiciului moral, compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 21 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a
fost respins declarat de Întreprinderea Cooperatistă de Colectare, Producție și Comerț
„Colprodcoop” și a fost menținută hotărârea din 27 iulie 2020 a Judecătoriei Strășeni,
sediul central,

constată:

La 07 august 2019, Victor Harcenco a depus cerere de chemare în judecată
împotriva ÎCCPC „Colprodcoop” cu privire la încasarea restanței salariale,
compensației pentru fiecare zi de întârziere de plată, repararea prejudiciului moral,
compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că, la data de 12 august 2011 a fost angajat în funcția
de manager pe achiziții, producere și comerț la ÎCCPC „Colprodcoop” din or. Orhei,
cu un salariu lunar stabilit în mărime de 4 000 de lei.

A menționat că, din data de 01 iulie 2017, pârâtul motivând prin situația financiară
grea, nu i-a achitat salariul. În acest sens, Victor Harcenco a depus o cerere de eliberare
din serviciu și prin ordinul nr. 8 din 12 octombrie 2018 a fost concediat în temeiul
cererii depuse.

Reclamantul a precizat că, fiind o persoană cu vârstă înaintată și rămânând fără
surse de existență, în rezultatul retrăirilor, s-a îmbolnăvit și a fost diagnosticat cu: FA
paroxistică recurentă, ablație prin RF cu izolarea venelor pulmonare, drept urmare fiind

nevoit să împrumute mijloace bănești pentru a-i fi efectuată o intervenție chirurgicală la inimă, în România.

A afirmat că, la solicitările în formă verbală și scrisă, de a-i fi eliberat salariul și certificatul privind restanțele salariale, pârâtul a refuzat.

Reclamantul a susținut că, s-a adresat Inspectoratului de Stat al Muncii, Inspecției teritoriale de muncă Orhei și la 24 august 2018, prin răspunsul nr. H-1139/18, s-au confirmat cele invocate în cererea sa și astfel pârâtul a fost obligat să-i achite restanțele salariale până la data de 12 septembrie 2018, însă ultimul nu s-a conformat prescripțiilor Inspecției teritoriale de muncă Orhei, fapt pentru care administratorul Veaceslav Ceric a fost sancționat în temeiul art. 349 alin. (1) Cod contravențional cu amendă în mărime de 3 000 de lei.

A invocat că, conform prevederilor art. 330 alin. (2) din Codul muncii, în caz de reținere, din vina angajatorului, a salariului, a indemnizației de concediu, a plăților în caz de eliberare sau a altor plăți cuvenite salariatului, acestuia i se plătesc suplimentar, pentru fiecare zi de întârziere 0,3 la sută din suma neplătită în termen, respectiv are dreptul și i se cuvine o compensare pentru fiecare zi de întârziere de 0,3 la sută din suma neplătită în termen, care constituie 10 luni și 7 zile, în total 311 zile, calculându-se astfel: $76\ 000 \times 0,3/100 = 228 \text{ lei/zi} \times 311 \text{ zile} = 70\ 908 \text{ lei}$, această compensare fiind necesar de a fi recalculată la ziua emiterii hotărârii pe caz.

Consideră că, prin acțiunile sale, pârâtul i-a cauzat și un prejudiciu moral, care constă în faptul că a fost lăsat fără sursă de existență și fără surse financiare pentru tratamentul medical, prin ce, familiei sale și lui, i-au fost provocate mari suferințe morale și fizice, care au cauzat boli cardiace grave, care ar fi dus la decesul său, fără tratamentul medical costisitor efectuat peste hotarele Republicii Moldova. Astfel, prejudiciul moral l-a estimat la suma de 1 000 000 de lei.

A solicitat, încasarea din contul ÎCCPC „Colprodcoop” în contul lui Victor Harcenco a restanțelor salariale în mărime de 76 000 lei; compensația pentru fiecare zi de întârziere în mărime de 0,3 la sută din suma neplătită pentru fiecare zi de întârziere care constituie 10 luni și 7 zile, în total 311 zile, în mărime de 70 908 lei; prejudiciul moral în mărime de 1 000 000 lei; cheltuielile de judecată pentru asistența juridică în mărime de 10 000 lei.

Prin hotărârea din 27 iulie 2020 a Judecătoriei Strășeni, sediul centru, acțiunea a fost admisă parțial. S-au încasat din contul ÎCCPC „Colprodcoop” în beneficiul lui Victor Harcenco: restanțele salariale în sumă de 76 000 lei; compensația pentru fiecare zi de întârziere în sumă de 70 908 lei; prejudiciul moral în mărime de 5 000 lei, cheltuielile de judecată pentru asistența juridică în sumă de 10 000 lei, iar în total suma în mărime de 161 908 lei. S-a încasat din contul ÎCCPC „Colprodcoop” în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 4 557,24 lei.

La 12 august 2020 ÎCCPC „Colprodcoop”, a depus apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie respinsă.

Prin decizia din 11 februarie 2021 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de ÎCCPC „Colprodcoop”, a fost casată hotărârea din 27 iulie 2020 a Judecătoriei Strășeni, sediul central și a fost emisă o nouă hotărâre sub formă de încheiere prin care s-a dispus scoaterea cererii de pe rol. S-a comunicat reclamantului,

că după înlăturarea circumstanțelor care au avut ca consecință scoaterea cererii de pe rol, ultimul poate adresa instanței o nouă cerere, conform dispozițiilor generale.

La 08 iunie 2021, Victor Harcenco, reprezentat de avocatul Valentin Ganea, a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 11 februarie 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

Prin decizia din 29 septembrie 2021 a Curții Supreme de Justiție, a fost admis recursul declarat de Victor Harcenco, reprezentat de avocatul Valentin Ganea și a fost casată integral decizia din 11 februarie 2021 a Curții de Apel Chișinău, cu trimiterea cauzei spre rejudecare în Curtea de Apel Chișinău, în același complet de judecată.

Prin decizia din 21 decembrie 2021 a Curții de apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de ÎCCPC „Colprodcoop” și a fost menținută hotărârea din 27 iulie 2020 a Judecătorei Strășeni, sediul central.

Pentru a decide astfel, instanțele de judecată inferioare au stabilit că, la data de 12 august 2011 Victor Harcenco a fost angajat în calitate de manager pe achiziții, producere și comerț la ÎCCP „Colprodcoop Orhei” cu un salariu lunar în mărime de 4 000 lei, iar la data de 01 septembrie 2011, a fost transferat în funcția de manager pe achiziții, producer și comerț.

Prin cererea adresată la 01 august 2018 către ÎCCPC „COLPRODCOOP”, Victor Harcenco a solicitat eliberarea salariului, în legătură cu spitalizarea pentru intervenție, iar prin cererea din 01 august 2018, la fel, adresată angajatorului, Victor Harcenco a solicitat eliberarea certificatului privind restanțele la salariu.

În continuare, potrivit răspunsului angajatorului nr. 11 din 01 octombrie 2018 s-a stabilit că, angajatorul a comunicat că este în imposibilitate de a elibera certificatul de salariu, din cauza unor probleme tehnice a programei de contabilitate prin care se duce evidența contabilă.

Ca urmare a cererii de demisie din 07 august 2018, depuse de către Victor Harcenco, la 12 octombrie 2018 a fost emis ordinul în temeiul art. 85 alin. (1) Codul muncii.

Instanțele de judecată inferioare au reținut că, la 09 august 2018, Victor Harcenco a înaintat către Inspectoratul de Stat al Muncii o cerere prin care a indicat despre faptul că activează în funcția de manager al ÎCCP „Colprodcoop Orhei” și nu a primit salariul din 01 iulie 2017.

Prin răspunsul Inspectoratului de Stat al Muncii nr. H - 1139/18, s-au confirmat cele invocate în cererea lui Harcenco Victor și s-a obligat ÎCCP „Colprodcoop Orhei” să-i achite restanțele salariale în termen de până la 12 septembrie 2018, însă, ultimul nu s-a conformat prescripțiilor făcute de Inspekția teritorială de muncă Orhei, fapt pentru care Veaceslav Ceric, a fost sancționat în temeiul art. 349 alin. (1) a Codului contravențional cu amendă în mărime de 3 000 lei.

Prin cererea înregistrată la 11 aprilie 2019 în cadrul Inspectoratului de Stat al Muncii, Victor Harcenco a comunicat despre faptul neachitării plăților salariale și despre faptul neinformării sale referitor la motivele neachitării salariului, precum și despre măsurile întreprinse, indicând despre intenția de a se adresa în instanța de judecată pentru apărarea drepturilor sale.

Potrivit Codului Muncii, plata salariului este o garanție a salariatului nerespectarea

căreia este calificată drept muncă forțată, iar art. 7 alin. (4) al Codului muncii atribuie la munca forțată (obligatorie) încălcarea termenelor stabilite de plata salariului sau achitarea parțială a acestuia.

Conform prevederilor art. 128 al Codului muncii, salariul reprezintă orice recompensă, câștig evaluat în bani, plătit salariatului de către angajator în temeiul contractului individual de muncă, pentru munca prestată, sau care urmează a fi prestată. Conform art. 142 alin. (1) Codul muncii, salariul se plătește periodic, nemijlocit salariatului sau persoanei împuternicite de acesta, în baza unei procuri autentificate, la locul de muncă al salariatului, în zilele de lucru stabilite în contractul colectiv sau individual de muncă.

Potrivit art. 85 alin. (3) Codul muncii, după expirarea termenelor indicate la alin. (1), (2) și (41), salariatul are dreptul să înceteze lucrul, iar angajatorul este obligat să efectueze achitarea deplină a drepturilor sale salariale și să-i elibereze documentele de activitatea acestuia în unitate.

În contextul normelor enunțate, instanțele de judecată inferioare au reținut că, raporturile de muncă între Victor Harcenco și ÎCCP „Colprodcoop” sunt dovedite prin înscrisurile anexate la materialele cauzei. Iar în virtutea acestui raport, Victor Harcenco este în drept de a pretinde încasarea plăților restante. Mai mult ca atât, datoriile față de Victor Harcenco au fost confirmate și de către Inspectorul de Stat al Muncii Orhei.

Cât privește solicitarea reclamantului privind încasarea compensației pentru fiecare zi de întârziere, instanțele de judecată inferioare au reținut că, potrivit art. 330 alin. (2) Codul muncii, în caz de reținere, din vina angajatorului, a salariului (art. 142), a indemnizației de concediu (art. 117), a plăților în caz de eliberare (art. 143) sau a altor plăți (art. 123, 124, 127, 139, 186, art. 225 alin. (8), etc) convenite salariatului, acestuia i se plătesc suplimentar, pentru fiecare zi de întârziere, 0,3 la sută din suma neplătită în termen.

Având în vedere că, contrar prevederilor art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă și art. 89 alin. (2) Codul muncii, pârâtul nu a prezentat probe ce ar dovedi perioada plății salariale pentru perioada 01.07.2017 până la 01.10.2018, instanțele de judecată inferioare au luat în considerație informația comunicată de reclamant, la efectuarea calculului compensației de întârziere.

Conform art. 328 Codul muncii, angajatorul este obligat să repare integral prejudiciul material și cel moral cauzat salariatului în legătură cu îndeplinirea de către acesta a obligațiilor de muncă sau ca rezultat al privării ilegale de posibilitatea de a munci, dacă prezentul cod sau alte acte normative nu prevăd altfel.

Potrivit art. 1422 alin. 1 Codul civil (în vigoare la data relevantă speței), în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral (suferințe psihice sau fizice) prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum și în alte cazuri prevăzute de legislație, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin echivalent bănesc.

Conform art. 1423 alin. (1) Cod civil (în vigoare la data relevantă speței), mărimea compensației pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această compensare poate aduce satisfacție

persoanei vătămate.

La determinarea cuantumului prejudiciului moral urmează să se respecte criteriul echității, care presupune că, despăgubirile pentru prejudicial moral trebuie să fie juste, rationale și echitabile, adică trebuie stabilite în așa fel încât să asigure efectiv o compensare suficientă a prejudiciului moral cauzat, ca astfel să fie menținut echilibrul între daunele efectiv pricinuite și suma acordată.

Prin urmare, instanțele de judecată inferioare au admis parțial cerința privind încasarea prejudiciului moral, or, suma solicitată de 1 000 000 au considerat-o ca fiind exagerată și au stabilit un quantum de 5 000 lei cu titlu de prejudiciu moral, suma care este una rezonabilă, proporțională în raport cu criteriile stabilite la caz și corespunde circumstanțelor cauzei.

La 04 aprilie 2022 ÎCCPC „Coldprodcoop”, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel, casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie respinsă.

În motivarea recursului recurenta a invocat că, instanțele ierarhic inferioare în mod eronat au reținut circumstanțele și au dat o apreciere greșită unor probe în raport cu circumstanțele pe care acestea le dovedesc, au interpretat eronat unele prevederi legale, au apreciat incorect fondul probator în raport cu cerințele din acțiune.

Consideră că, acțiunea civilă a fost examinată formal și superficial, nu au fost elucidate circumstanțele importante prin probe pertinente și suficiente, unele dintre circumstanțele pe care le-au considerat constatate nu au fost dovedite prin probe veridice, iar concluziile expuse contravin circumstanțelor cauzei.

A indicat că, deși a prezentat un șir de probe în instanța de judecată și a dovedit că lui Victor Harcenco i-au fost eliberate mijloace bănești în calitate de avans, faptele date au fost ignorate și nu au fost constatate pe deplin de către prima instanță, fără a se expune asupra acestor circumstanțe.

Recurenta a susținut că, a prezentat suficiente probe care confirmă faptul că lui Victor Harcenco anterior i-au fost eliberate avansuri, mărimea cărora depășește suma salariului.

A afirmat că, legiuitorul a prevăzut că la stabilirea vinovăției debitorului urmează a se ține cont de conținutul naturii raporturilor obligaționale, iar la caz se constată că ÎCCP „Colprodcoop” cu bună credință a respectat obligațiile sale, în timp ce Victor Harcenco dă dovadă de rea credință, or ultimul a beneficiat de mijloace bănești care au fost eliberate cu titlu de avans.

A mai precizat că, calculele restanțelor salariale în sumă totală de 76 000 lei, dintre care 60 000 lei cu titlu de salariu și 16 000 cu titlu de concediu nefolosit, au fost efectuate incorect de către Victor Harcenco.

În acest sens, recurenta a subliniat că, modalitatea de calcul a concediilor se efectuează în conformitate cu modul de calculare a salariului mediu, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 426 din 26 aprilie 2004, iar Victor Harcenco a efectuat calculele reieșind din cuantumul salariului, fără a preciza dacă acesta este brut sau net.

Consideră recurenta că, prin faptul că Victor Harcenco nu a oferit calcule concrete, are loc o tentativă dublă de încasare a salariului pentru o perioadă anumită și a indemnizațiilor pentru aceeași perioadă.

A precizat că, în cazul în care cerințele de bază a lui Victor Harcenco privind încasarea restanțelor salariale și a indemnizațiilor pentru concediile nefolosite, sunt neîntemeiate, respectiv, încasarea compensației de întârziere, fiind una subsecventă urma să fie respinsă ca fiind neîntemeiată.

Recurenta a susținut că, spre deosebire de instanța de judecată, împuternicirile Inspectoratului de Stat al Muncii și limitele examinării problemelor sunt mult mai limitate, în legătură cu ce, în virtutea competențelor sale, această instituție nu se putea expune cu privire la existența datoriei reclamantului față de întreprinderea pârâtă. Iar, circumstanțele reținute de către instanțele de judecată inferioară, în baza actelor Inspectoratului de Stat al Muncii, nu pot avea forță juridică apriori stabilită sau în careva mod să limiteze instanța de judecată la emiterea hotărârii în fond pe marginea cauzei civile date, ținând cont de datoria reclamantului față de pârât.

A mai afirmat că, faptul neachitării salariului este legat direct cu datoria lui Victor Harcenco față de ÎCCP „Colprodcoop”, și acesta cunoscând că are o datorie, inclusiv suma datoriei și valoarea acesteia, nu a întreprins careva acțiuni orientate spre stingerea datoriei menționate, ci a obținut bani de la ÎCCP „Colprodcoop”, fapt ce dovedește eschivarea evidentă de la onorarea obligațiilor de plată a lui Victor Harcenco față de ÎCCP „Colprodcoop”, însă asupra acestui fapt instanțele de judecată inferioare nu s-au expus.

Mai mult decât atât, la formularea cerinței privind încasarea compensației de întârziere, Victor Harcenco nu a indicat în ce moment începe să curgă termenul de calculare, și în acest context consideră recurenta, că instanța nu poate la discreția sa să corecteze omisiunile acestuia și să stabilească termenii de încasare, aceasta fiind în contradicție cu principiile fundamentale ale procedurii civile: contradictorialitatea, echidistanța față de părți și egalitatea armelor părților în procesul civil.

Cu privire la încasarea prejudiciului moral, recurenta consideră că Victor Harcenco nu a prezentat careva probe în vederea cauzării acestuia. Iar, extrasul din fișa medicală nu poate fi reținut ca o probă în acest sens, lipsind legătura cauzală dintre boala reclamantului și cerințele acestuia față de ÎCCP „Colprodcoop”. Însăși faptul că persoana este bolnavă nu poate servi drept temei pentru atragerea părții oponente la compensarea prejudiciului moral, or, trebuie să fie o legătură cauzală evidentă, probată prin probe pertinente.

În continuare, recurenta a mai specificat că, cerința privind încasarea cheltuielilor de judecată pentru asistență juridică este una nemotivată și neîntemeiată, deși instanței de judecată nu i-au fost prezentate suficiente dovezi întru justificarea cerințelor de compensare a asistenței juridice, solicitate de către Victor Harcenco, aceasta a fost admisă.

Prin notificarea din 21 aprilie 2022 Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimatului copia recursului, înștiințându-l despre necesitatea depunerii referinței (f. d. 135, Vol II), însă ultimul nu și-a valorificat acest drept și nu a depus referință.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că, Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa participanților la proces copia deciziei contestate la 15 februarie 2022 (f.d.119, Vol II),

inclusiv pe poșta electronică a reprezentantului recurentului, avocatul Xenia Nicolaeva.

Astfel, recursul declarat la 04 aprilie 2022 este în termen.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către ÎCCPC „Colprodcoop” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Prin urmare, argumentele invocate în recursuri nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat asupra deciziilor instanței de apel are caracter nedevalidativ și controlul judiciar se circumscrie doar asupra problemelor de drept material și

procedural, verificându-se în exclusivitate doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Rebai și alții contra Franței, 25 februarie 1995), pe când în recursul declarat de către ÎCCPC „Colprodcoop”, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către ÎCCPC „Colprodcoop” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de către Întreprinderea Cooperatistă de Colectare, Producție și Comerț „Colprodcoop” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Maria Ghervas

Mariana Pitic